

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania K. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie
z udziałem zainteresowanej M. C.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 lipca 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 25 stycznia 2023 r., sygn. akt III AUa 499/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanej postanowienia do dnia zapłaty tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie
wyrokiem z dnia 25 stycznia 2023 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującą
się K. M. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w
Szczecinie z dnia 10 maja 2022 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2021 r. stwierdzającej, że odwołująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 2 listopada 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. jako pracownik u płatnika składek M. C..

Odwołująca się K. M. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 386 § 2 k.p.c., a także przepisów prawa materialnego, to jest art. 83 k.c. i art. 353¹ k.c.

Powołując się na art. 398¹³ k.p.c., skarżąca uzupełniła podstawę skargi kasacyjnej o zarzut nieważności postępowania w związku z rozpoznaniem sprawy przez Sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2022 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), co ograniczyło prawo strony do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w sytuacji, gdy nie było konieczne dla ochrony zdrowia publicznego rozpoznawanie sprawy w składzie jednoosobowym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła z kolei, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż:

a) Sąd drugiej instancji nie stwierdził nieważności postępowania w okolicznościach, gdy skarżąca w oczywisty sposób została pozbawiona możliwości obrony swoich praw przez uniemożliwienie ponownego wypowiedzenia się co do zebranego w sprawie materiału dowodowego przed zamknięciem rozprawy, po tym, jak Sąd pierwszej instancji uzupełnił materiał dowodowy po odebraniu na piśmie ostatecznych stanowisk stron postępowania;

b) Sąd drugiej instancji uznał pozorność dokonanej czynności prawnej, jednocześnie nie dokonując ustaleń faktycznych, że strony nie miały zamiaru jej realizacji;

c) Sąd drugiej instancji uznał, że strony nie mogą zawrzeć umowy o pracę w ustalonym stanie faktycznym, gdy jednocześnie nie zostały wykazane żadne okoliczności, które by to uniemożliwiały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora

skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. W tym zakresie należy przede wszystkim podkreślić, że wniosek ten jest niewłaściwie skonstruowany, skoro skarżąca powołuje się w nim wyłącznie na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, a jednocześnie deklaruje (zresztą wyłącznie w ramach uzupełnionej podstawy zaskarżenia), że postępowanie przed Sądem drugiej instancji jest dotknięte nieważnością. Tymczasem oczywista zasadność skargi kasacyjnej wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest odrębną przesłanką przedsądu od wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. nieważności postępowania. Jeśli zatem skarżąca powołuje się w podstawach zaskarżenia na nieważność postępowania, to powinna tę okoliczność podnieść także w ocenianym wniosku.

Niezależnie jednak od tego mankamentu, Sąd Najwyższy jest zdania, że w sprawie nie doszło do nieważności postępowania z powodu rozpoznania jej przez Sąd drugiej instancji w niewłaściwym składzie, sprzecznym z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Wymaga bowiem podkreślenia, że Sąd Najwyższy rozstrzygnął już wspomniany problem prawny w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, zasadzie prawnej (LEX nr 35231230), uznając co prawda, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4

ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.), jednakże stwierdzając równocześnie, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia. Sąd Najwyższy, oprócz argumentów jurystycznych i czysto dogmatycznych, uwzględnił bowiem także ustrojowe i społeczne skutki tej uchwały, które wiążą się z oceną skutków orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. (jak w niniejszej sprawie) włącznie w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegialny. Sąd Najwyższy przyjął w związku z tym, że uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, byłoby niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby wielu obywateli do ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych niezależnie od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014 Nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża uchwały. Zgodnie z tym stanowiskiem przyjęta w niniejszej uchwale wykładnia wiąże zatem co do oceny środków zaskarżenia wnoszonych od orzeczeń wydanych po podjęciu uchwały.

Nie chodzi przy tym o orzeczenia wydane przez Sądy drugiej instancji po godzinie 13.00 w dniu 26 kwietnia 2023 r., lecz orzeczenia wydawane od dnia 27 kwietnia 2023 r., zgodnie z ogólną zasadą obliczania biegu terminów (art. 111 § 2 k.c.). Zaskarżony wyrok został natomiast wydany na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 stycznia 2023 r.

Oceniany wniosek nie potwierdza również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przede wszystkim nie określa on bowiem, które przepisy prawa zostały w „oczywisty sposób naruszone”. Nie sposób natomiast sformułować w sposób prawidłowy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej bez odwołania się choćby do jednego przepisu prawa materialnego lub procesowego. Każda z przesłanek skargi, to jest oczywista zasadność skargi, występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą dotyczyć treści przepisów, które były (powinny być) zastosowane w sprawie. Konieczne wymaganie konstrukcyjne skargi jest więc spełnione tylko wówczas, gdy jej autor wskaże, jakiego przepisu (przepisów) prawa dotyczy to twierdzenie, a także w czym upatruje nadanie zarzucanemu naruszeniu znamienia oczywistej zasadności. W ramach oceny, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest bowiem rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się w podstawach zaskarżenia oraz w ich uzasadnieniu argumentacji mającej wykazać występowanie deklarowanych przez skarżącego przesłanek przedsądu, ponieważ na tym etapie postępowania (przesąd) podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie nie podlegają jeszcze badaniu (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II UK 274/09, LEX nr 585794). Wynika to stąd, że na tym etapie przedmiotem badania dokonywanego przez Sąd Najwyższy jest jedynie to, czy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje i wykazuje choć jedną z podstaw (przesłanek) przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Podstawy kasacyjne stanowią zaś odrębny od przesłanek przedsądu element skargi, w związku z czym nie zastępują one (ani ich uzasadnienie) i nie mogą zastąpić przesłanek przedsądu. Innymi słowy, podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od tego spostrzeżenia Sąd Najwyższy stwierdza, że w jego orzecznictwie dominuje pogląd prawny, zgodnie z którym, skoro z mocy art. 398¹ §

1 k.p.c. skarga kasacyjna jest skierowana przeciwko orzeczeniu sądu drugiej instancji, to nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji może być brana pod uwagę jedynie pośrednio, gdy jej pominięcie stanowiło także uchybienie postępowania przed sądem odwoławczym i to takie, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Pośrednie badanie jest zatem możliwe, gdy skarżący zarzuci sądowi odwoławczemu naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie zarzutu nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1998 r., I CKN 719/97, LEX nr 1219804). Przepis ten został wprowadzicie przywołany przez skarżącą w podstawach zaskarżenia (ale już nie we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, o czym była już mowa), jednakże nawet poprawne od strony technicznej powołanie właściwego przepisu nie musi automatycznie prowadzić do uznania zasadności tego zarzutu. Wypada bowiem przypomnieć, że zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Według ugruntowanego orzecznictwa, ta podstawa nieważności postępowania jest zaś spełniona, jeżeli z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607; z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 545/13, LEX nr 1483413; z dnia 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, LEX nr 3008444). Skutek nieważności określony w art. 379 pkt 5 k.p.c. nie ma przy tym charakteru powszechnego, ocenia się go natomiast indywidualnie, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy. W orzecznictwie dominuje stanowisko, że pozbawienie stron możliwości obrony swych praw, aby mogło stanowić przyczynę nieważności, musi być całkowite i w sposób bezwzględny wyłączyć możliwość obrony (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1961 r., 3 CR 953/60, NP 1962 nr 1, s. 117 z glosą W. Siedleckiego). Znaczy to tyle, że nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania wbrew swej woli zostanie faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części, bo tylko taka sytuacja wpływa na prawo do

obrony swych praw w procesie. Zatem wyłącznie przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o powodującym nieważność postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw. Nie każde naruszenie przepisów proceduralnych może być więc w ten sposób traktowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811).

Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w sprawie, co zresztą szczegółowo wyjaśnił Sąd drugiej instancji, obszernie odnosząc się do zarzutu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz uznając, że choć istotnie Sąd ten naruszył zasady postępowania, nie dopuszczając ponownie stron do głosu po uzyskaniu dowodów z książki pacjentów i dokumentacji lekarskiej medycyny pracy, to bez wątpienia nie można było stwierdzić, że strony, w tym zwłaszcza skarżąca, nie miały możliwości realizacji swoich praw w toku uzupełniania dowodów. Po przedstawieniu swoich stanowisk przez strony w listopadzie 2021 r. pełnomocnik skarżącej oraz dwukrotnie ona sama zwracali się bowiem do Sądu różnymi kanałami komunikacji, starając się o przyspieszenie rozpoznania sprawy. Nie odnieśli się wszakże w żaden sposób do prowadzonego postępowania dowodowego. Wszelkie pisma sądowe, a więc także stanowiące wyraz zarządzeń sędziego sprawozdawcy wezwania do przedłożenia stosownej dokumentacji, są natomiast dostępne dla stron przez portal informacyjny Sądu. Strony miały zatem możliwość zaobserwowania prowadzonego postępowania oraz zapoznania się z dokumentacją przedłożoną przez lekarkę w toku zapoznawania się z aktami w biurze obsługi interesanta. Oznaczało to, że mimo naruszenia zasad postępowania dowodowego, obrona praw strony była podejmowana i mogła być podejmowana w sposób nieograniczony. Jednocześnie ustalenia dokonane w oparciu o dowody zebrane po przedstawianiu na piśmie stanowisk stron, choć opisane w uzasadnieniu wyroku, nie dotyczyły kwestii najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz wskazywały na ewentualne działania, jakie Sąd może podjąć wobec stwierdzonych nieprawidłowości w działaniu lekarki.

Nie zasługuje na uwzględnienie również pozostała część argumentacji mająca potwierdzać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wbrew sugestiom wyrażonym w ocenianym wniosku, Sąd Apelacyjny dokonał bowiem własnej szczegółowej oceny zebranych w sprawie dowodów i na jej podstawie ponownie

ustalił stan faktyczny sprawy, który uzasadniał przyjęcie, że strony zawarły umowę o pracę dla pozoru bez zamiaru jej realizacji. Wymaga zaś podkreślenia, że z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Końcowo należy wyjaśnić, że pozorność czynności prawnej jest okolicznością faktyczną niepodlegającą kontroli kasacyjnej w ramach podstawy zaskarżenia określonej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 9/96, OSNAPiUS 1997 nr 11, poz. 201; z dnia 27 lipca 2000 r., IV CKN 91/00, LEX nr 52450; z dnia 3 marca 2006 r., II CK 428/05, LEX nr 180195; z dnia 18 maja 2006 r., II UK 164/05, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2006 nr 9, s. 33; z dnia 5 czerwca 2009 r., I UK 21/09, LEX nr 515699; z dnia 28 kwietnia 2010 r., II UK 334/09, LEX nr 604221; z dnia 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, LEX nr 786372; z dnia 23 stycznia 2012 r., II UK 93/11, LEX nr 1163333; z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 405/13, LEX nr 1480316; z dnia 6 grudnia 2016 r., II UK 439/15, LEX nr 2188634). Skarżący może więc kwestionować jedynie prawidłowość zastosowania art. 83 k.c. w ustalonych przez sąd okolicznościach faktycznych i kwalifikację tych okoliczności w kategoriach pozorności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 399/13, LEX nr 1477453). Co już wcześniej zostało jednak podniesione, ustalenia Sądu drugiej instancji jednoznacznie wskazują, że sporna umowa o pracę nie była faktycznie realizowana w reżymie określonym w art. 22 § 1 k.p., a zatem zawarcie jej było czynnością symulowaną, mającą wywołać wobec osób trzecich przeświadczenie (niezgodne z rzeczywistością), że zamiarem stron tej czynności jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli, a co za tym idzie pozorną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 299/12, OSNP 2014 nr 7, poz. 100).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2

k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]